

Albert Cossery

Bereketli Vadinin Tembelleri

Türkçesi: Gürkan Çimen

Roman

1.

Çocuk taşı sapana yerleştirdi, nefesini tuttu ve dikkatle nişan aldı. Sonra fırlattı, başı geriye düşmüş, ağız açık, tüm yüzü garip bir heyecanla parlıyordu. Taş bir hızla ısıkl alarak fırladı ve bir cümbez ağacının dalları arasında kayboldu. O anda bütün kuşlar cılız korku çığlıkları atarak aynı anda havalanıverdi. Atış başarısız olmuştu.

Serag, mısır tarlasının sınırındaki setin üzerinde öylece duruyordu. Bir süredir çocuğu izliyordu. On yaşlarında, enerjisi yüksek, faltaşı gibi açılmış kocaman gözleriyle çok erken yaşta yetişmiş bir suikastının çehresine sahip bir çocuktu bu. Üstünde yırtık pırtık kıyafetler, çok uzaklardan gelmiş gibi bir hali vardı, zira tüm vücudu zorlu serüvenin izlerini taşıyordu. Serag, onun coşkusundan ve tüm vücudunda hissedilen taşkınlıktan büyülenmişti. Gerçekten de şaşılacak biçimde davranıyor, kurmalı bir oyuncağı andıran sarsıntılı hareketler sergiliyordu. Zaman zaman taş almak için yere eğiliyor, sonra bir sıçrayışta doğrulup sapanını fırlatıyordu. şimdiyse sanki panik içindeymiş gibi nişan almaksızın peş peşe atış yapıyordu. Serag, onun kısa ve kesik kesik nefes alış verilişlerini duyabiliyordu. Onu izlemekten kendini alamıyor, tarlaların ıssızlığında dehşet verici bir kâbus görünümüne bürünen bu ölçsüz şiddet karşısında alık alık gülümsüyordu.

Bu ne zamandır devam ediyordu? Serag, bu çocuğu daha önce de gördüğünü hatırlıyordu, ancak sonra birden her şey değişiverdi. Bu değişimin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, solunabilir bir ıstırap gibi havanın her yerindeydi.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, bu gözü dönmüş öfkeye karşı kendini korumak istercesine omuzlarını biraz kambur-

laştırdı, sonra bir kez daha hiç kıpırtısız, çocuğun her hareketine dikkat kesildi.

Cümbez ağacı ondan sadece on adım ötede, dallarının belli belirsiz bir gölge oluşturduğu patikanın bir tarafında yükseliyordu. Patika mısır tarlalarının arasından geçerek ana yola bağlanıyordu. Tek görünen, yolun belli bir kısmı ve kenarında, koyu mavi gökyüzüne karşı silüet halinde duran yeşil panjurlu, sarıya boyanmış bir köşktü. Bazen bir otobüs hızla geçiyor ve arkasında uzun bir toz izi bırakıyordu. Bazen de bir eşek arabası miskinlikle ağır ağır geçip gidiyor, gözden kaybolması sonsuz zaman alıyordu. Gelgelim şu anda yol ıssızdı.

Çocuk dur durak bilmeden avlanmayı sürdürüyordu. İnatçı ve ısrarcı bir şekilde mücadele ediyor, sapanıyla tüm evreni tehdit ediyordu. Kırsal arazinin tamamı onun öfkesinin boğuk gürültüsüyle inliyordu. Kendi beceriksizliğinden yakınıyor, sıkıldığı dışlarının arasından galiz küfürler savuruyordu. Zaman zaman duruyor ve cümbez ağacının dallarına gizlenmiş tek tük kuşları pürdikkat seyre dalıyordu. Hemen ardından müthiş bir enerjiyle avlanmaya devam ediyordu. Etrafındaki hiçbir şeyi görmüyor gibiydi, kendisini bütününle bu hummalı uğraşa kaptırmıştı.

Serağ, sapanını kuşanmış bu ürktücü çocukla birlikte kırsalda korkunç derecede yalnız hissediyordu. Paniğe kapılacak kadar endişelenmeye başlamıştı. Kaçmak, yarattığı tehlikeyi dehşet ve çaresizlikle ölçtüğü bu çılgınlık gösterisinden kurtulmak isterdi. Ama kıpırdamaya cesaret edemedi, uzuvları tamamen felç olmuş, boğazı sıkıntıdan düğümlenmişti. Olağanüstü bir dehşet her yanını sarıyor, omuzlarına çöküp ona eziyet ediyordu. Sonu gelmez bir işkenceydi bu. Çocuk her hareket ettiğinde ensesinde şiddetli bir acı hissediyordu. Sanki bu acı belirsiz bir süre boyunca devam edecekmiş gibiydi. Başını eğdi, istemsizce dilini ısırdı, baş dönmesine yenik düşmemek için tüm kaslarını gerdi. Çok geçmeden gözleri yaşlarla doldu ve farkında olmadan usulca ağlamaya başladı.

Binbir güçlkle başını çevirdi ve çaresiz gözlerle etrafına baktı. Tüm kırsala garip, amansız bir yalnızlık hâkimdi. Burası, mısır ve şeker kamışı tarlalarıyla, kasvetli bir durgunluk içinde

donakalmış, her daim aynı kalan Mısır kırlarıydı. Arazi dört bir yana düz ve tekdüze uzanıyor, hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu. Uzaktan, hafif sisin içinden, dev yelpazeler gibi sallanıp sivrilten gövdeleriyle hurma ağaçları görülebiliyordu. Dereler gümüş rengi yansımalarıyla miskin suları taşıyordu. Birden, ufuktan bir karga sürüsü yükseldi; bir anlığına boşlukta asılı kaldılar, sonra gökyüzünün hareketli çatlaklarına dağıldılar. Serag yola doğru baktı. Önce hiçbir şey görmedi, sonra siyah elbiseli bir kadın yavaşça geçti, başının üzerinde dengede duran bir çömlek taşıyordu. Kadını çok iyi seçemiyordu ama uzaktan canlı bir şey gibi görünüyordu, bu da içine su serpti.

Güneş, peşini bırakmayan kara bulutların ardında zar zor görülebiliyordu. Bir kış güneşiydi bu, sahte bir güneşti, parlaktı ama sıcaklığı yoktu. Zaman zaman soğuk bir rüzgâr tarlaları boylu boyunca süpürüyor, uzun mısır saplarını sallıyordu. Kırsal arazinin tamamı sanki bir dalgayla yükseliyor, sonra yavaş yavaş sakinleşiyor ve kasvetli ıssızlığına geri dönüyordu. Serag bir kez daha çocuğa baktı. Bu defa göğsünde şiddetli bir çarpıntı hissetti ve bacakları sanki kesilmiş gibi bükülmüştü. Çocuk giderek artan bir hiddetle avına devam ediyordu. Artık onda insana dair hiçbir şey yoktu, boşlukta debelenen şeytani bir güç gibiydi. Serag çocuğa hayretle bakıyordu, zihni şaşkınlıktan allak bullak olmuştu. İçini, karşı konulmaz bir uyku ihtiyacı kaplamıştı. Ama böylesine saçma ve rahatsız edici bir görüntü karşısında nasıl uyuyabilirdi? Esasınca, onu bu delice karmaşada asıl ürküten şey, içinde saklıyor gibi görüldüğü gizemdi; çalışma yükü altında ezilen insanlarla dolu korkunç bir evrenin gizemiydi bu. Yanılgıya yer yoktu. Serag çocuğun delice taşkınlıklarında çalışıp didinen ve av olan insanlığın tüm işaretlerini görüyordu. Köleliğe mahkûm insanların dünyası onu daha önce hiç böyleleri olağandışı bir güçle etkilememişti. Bu kaderin bir oyunu muydu? İçini batıl bir korku saran Serag, yüreği çarparak, sanki son bir vahyin eşiğindeymiş gibi bekliyordu.

İnsanların çalıştığı Serag'ın kulağına çalınmıştı ama bunlar sadece anlatılan hikâyelerdi. Buna tam olarak inanamıyordu. Kendisi çalışan bir insana hiç rastlamamıştı, zihninde hiçbir albenisi olmayan o boş ve gülünç işler dışında... Yine de uzun zamandır elleriyle

sıkı çalışan ve yıpratıcı emeğin izlerini taşıyan o insanlardan birini görmek istiyordu. Ancak oraya ulaşmak ona çok zor geliyordu, onlara erişmenin hiçbir pratik yolunu bilmiyordu. Onca zamandır çalışmaya çabalamış, onların izini sürmek için boş yere uğraşmıştı. Evde ailesi onu bir deli ya da tehlikeli bir manyak olarak görüyordu. Onlara çalışmak istediğinden bahsettiğinde, hepsi de ona kuşkuyla bakmıştı, yalnızca kararı dolayısıyla değil, her şeyden önce bu konudaki yetersizliğineydi bu tepki. Bu onların kavrayabileceğinin çok ötesinde bir şeydi. Serag kime başvuracağını bilmiyordu. Tanıdığı herkes gerçek bir işle hiçbir alakası olmayan lüzumsuz ve manasız işlerle uğraşıyordu. İçlerinde belki de ağır, yıpratıcı işlerde çalışanlar vardı ama bunu hiç belli etmiyorlardı. Bu zahmeti, bir utanç ya da pişmanlık gibi derinlerde saklıyor gibiydiler. Serag bu akıl almaz sorunun temeline inmekte bir hayli zorlanıyordu. Tüm benliğiyle, çalışmanın nasıl bir şey olduğunu anlamak için çalışan insanlara yaklaşmak istiyordu.

Peki ya bu hiddetle dolu çocuk çalışan bir çocuk muydu? Öyle bir görüntüsü de öyle bir tutumu da olmadığı kesindi. Eğer tüm çalışan insanlar onun gibi çırpınıp debelenseydi, hayat yaşanmaz hale gelirdi. Hele tüm bu hiddetin yalnızca kuşları avlamak için olduğu düşünülürse! Bir de fabrikada çalışmak nasıl olurdu kim bilir! Zira Serag gerçek anlamda çalışmayı sadece işleyen makinelelerin yarattığı saygın atmosferde görüyordu. Bir fabrikanın işleyişine dair tamamıyla romantik bir fikre sahipti ve binlerce adam tarafından ortaklaşa yürütülen muazzam büyüklükteki işlerin yarattığı görkemli havaya hayret ediyordu. Bunun dışındaki tüm işler ona son derece zararsız ve basit görünüyordu, adeta hiçbir şey yapmamakla eşdeğerdi. Oysa bu çocuğun yaptığı şey, bu göstermelik mesleklerle bile uymuyordu. Serag onun hangi işçi kategorisine ait olduğunu bulmaya çalışıyordu. Ancak çocuğun davranışları tüm sınıflandırmalara meydan okuyor, çabası insan tahammülünün sınırlarını aşıyor gibiydi. Kuşkusuz müphem bir amaca itaat eden, bir tür uyumsuz ve düşkün insanlığın parçasıydı, hayatta kalma mücadelesinde daha inatçıydı. Serag daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Dünya hakkındaki tüm düşünceleri sarsılmıştı.